

Una Notícia interessant

El llogarret, el poble de muntanya, com també el poble de mar, és propens al xiuxiueig. I això no solament ara. El xiuxiueig és tan vell com vells són els avis, com velles són les lloses que empedren llurs carrers. L'home i la dona de poble disfruten enormement quan, trobant-se en mig d'un cercle reduït i tancat de veïns i veïnes que curen de la mainada, poden escapar-se a cau d'orella i en veu ben baixa notícies desconegudes, de vegades inventades, que fan dir en un to més alt per a fer-se l'important davant dels altres: ah!, oh!, i que fan exclamar després a la batliesa del poble, en un deix tot alarmant, quan prepara l'escudella i el marit dormiteja al voltant del foc: —Quico!. Has de vigilar. Avui mateix he sentit...

El xiuxiueig es practica en aquests llocs i també en altres. I tant és així que el novel·lista P. Coloma arriba a afirmar que forma part integrant del patrimoni de les altes esferes. Ben mirat, doncs, el xiuxiueig és propi de la gent de tot arreu. Ens agrada caçar al vol notícies desconegudes. I aquesta vegada he sigut jo mateix personalment, el que m'he sentit atret i encuriós per un xiuxiueig d'aquests que tot d'una et fan parar esment en coses que no hi pensaves. No la pensava ara, però l'havia pensada feia temps. Adhuc l'havia desitjada i esperada amb una certa frisança. Es tracta d'una notícia que a moltes famílies potser no els hi agradarà. Una notícia que afecta d'una manera directa a la xicalla estudiant, als nois i noies que volen passar i han de passar de l'ensenyament primari al secundari; car dintre de poc —i aquest és el xiuxiueig del que parlava—, tal vegada per Nadal, sortirà una llei o disposició ministerial que regularà d'una altra manera l'edat en què deuen els infants començar el batxillerat elemental. Sàpiga el lector que les persones reunides en cercle i que han escampat aquesta nova, procedeixen de les altes esferes del Consell del Ministeri d'Educació Nacional.

La nova disposició exigirà que ningú no comenci el batxillerat, que no tingui els dotze anys fets. Com és natural, aquesta llei o disposició provocarà un regatzell de rotestes i de discussions. Era necessària aquesta disposició?. No ho era?. Resoldre una pregunta com aquesta en un espai tan reduït com el dedicat als temes d'educació i per una persona tan poc capacitada com la meua, és a fi de comptes quelcom difícilíssim. Però tornant a repetir la pregunta, miraré de respondre-la en la mesura de les meves possibilitats i en la màxima sinceritat que em permet i m'exigeix la meua vocació docent.

Era necessària aquesta disposició?. Necessària amb necessitat absoluta, àdhuc pedagògicament i estadísticament parlant, potser no que no ho era. Els promedys, els percentatges d'estudiants aprovats en la revàlida de quart, ascendeixen en els centres de l'Església al 72,0%, o sia, el 22,0% més de la meitat. De totes maneres, si no era necessària, sí que la disposició serà encertada i resultarà verament utilíssima de cara a la formació secundària dels minyons.

La noia i el noi realitzen l'ingrés en el batxillerat sense la deguda preparació i base cultural que necessiten. Per altra part és moralment impossible que els 10 anys l'hagin adquirida, a no ser, naturalment, que es tracti de nois o nois privilegiats, és a dir, amb una intel·ligència superior a la que els tests reclamen en una noia o noi normals a l'edat de 10 anys. En el número 495 d'aquest mateix Setmanari, en explicar les causes dels fracassos dels noies en els estudis secundaris, vàreig deixar escrit que una de les causes era precisament aquesta: la de començar el batxillerat als deu anys, quan psicològicament parlant, haurien de començar als 12, almenys en un batxillerat com el del pla ministerial actual.

Si seria més convenient o no canviar el pla actual i fer-ne un altre de més assequible i acomodat a les edats en què s'ls ha permès fins ara començar-lo, això ja constitueix palla d'un altre pallier. Es tractaria en aquest últim cas de formular una pregunta, que no solament sembla indiscreta, sinó formalment impossible en les circumstàncies actuals. Així almenys sembla que ho creu el ministeri d'Educació, car totes les demanades que s'han formulat en aquest sentit —i han sigut moltes—, no han tingut fins al moment present per part del Ministeri contestació positiva. Aquell, doncs, que no estigui conforme amb el pla actual del batxillerat elemental i en la manera de dur a terme les proves de captació final en els cursos establerts, que accepti la nova legislació com un «mal menor». Sempre és preferible que un xicot o una noia estudiants passin la prova de revàlida als 16 anys, que no pas als 14 i hagin de repetir una, dues, tres... cinc vegades, amb la consegüent tortura i enderrocament psicològics i aversió als estudis que provoquen necessàriament aquestes repeticions.

Es molt alligador aquest cas. En un centre docent de Barbastro es va fer la següent prova. Dels 62% de suspensos en la revàlida de quart, s'escolliren 49 que intentaren passar la mateixa prova dos anys més tard. Tots aprovaren, menys 12. D'aquets 49 escollits, cap dells havia continuat el batxillerat ni mirat les assignatures sus-

(Pasa a la pàgina 8)

Teologia per a seglars

Són molt diversos els esforços que es fan en el món eclesiàstic per aconseguir l'essencial obertura de l'Església.

Durant molts anys dir «església» i entendre «el món dels capellans» ha estat tot u.

Moltes coses semblaven reservades, exclusives dels eclesiàstics.

La Bíblia, el sacerdoci, l'apostolat, la Missa, la Teologia, el llatí, la litúrgia la filosofia i fins i tot els acudits.

El poble cristià s'alimentava de divulgacions, digestions clericals, moltes vegades mal fetes.

En aquesta reserva i en aquest paternalisme s'hi amagaven dues coses: una desconfiança que considerava el fidel cristià menor d'edat nat en les coses de Déu, amb una radical ineptitud envers les mateixes i una confusió de la pròpia missió sacerdotal, confusa per desconèixer una realitat important: el sacerdoci dels laics.

Tota aquesta introducció la fem per dir que gràcies a Déu s'ha començat, a Barcelona, el primer curs de Teologia per a Seglars, projectat amb 76 interesantíssimes lliçons i un professorat competent.

Veritablement lamentem que per raó dels horaris, dies de les classes i l'extensió del curs (d'octubre a abril) només el puguin seguir els residents a Barcelona que resulten en tot els privilegiats de sempre.

Llegir el programa i morir-te de ganes de seguir-lo és una sola cosa. Això ja és bona senyal. Però ho es més encara quan una lectura reposada del mateix et descobreix horitzons impensats i et suggereix perspectives noves.

Felicitem doncs els organitzadors, els realitzadors, la casa de les Congregacions Marianes, de Barcelona, per acollir una tan urgent iniciativa i els seglars per disposar d'aquesta oportunitat tan única, que fins per nosaltres mateixos desitgem que un dia o altre sigui possible,

Mn. Josep Cardús. pvre.

DERBI

65 c. c.

¡Rápido y estable!

Alfonso IV, 61 - GRANOLLERS - Tl 300